

VENDIM
Nr. 39, datë 17.6.2025

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Holta Zaçaj	kryetare;
Marsida Xhaferllari	anëtare;
Fiona Papajorgji	anëtare;
Sonila Bejtja	anëtare;
Sandër Beci	anëtar;
Ilir Toska	anëtar;
Genti Ibrahim	anëtar;
Marjana Semini	anëtare,

me sekretare Belma Lleshi, në datën 17.6.2025, mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve çështjen nr. 30 (E) 2024 të Regjistrat Themeltar, që u përket:

KËRKUES: Esat Çoji, përfaqësuar nga avokat Endri Kotherja, me prokurë të posaçme.

SUBJEKTE TË INTERESUARA: Drejtoria e Përgjithshme e Shërbimeve të Transportit Rrugor, përfaqësuar nga drejtori i përgjithshëm, Ilir Mëngra.

Drejtoria Rajonale e Shërbimeve të Transportit Rrugor Elbasan, përfaqësuar nga drejtori, Irland Sina.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimit nr. 00-2024-3472 (209), datë 13.5.2024 të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si i pajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

Dërgimi i çështjes për shqyrtim në Kolegjin Administrativ të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 4, 17, pika 2, 18, pika 1, 33, pika 1, 41, pikat 1 dhe 2, 42, 131, pika 1, shkronja “F”, 134, pika 1, shkronja “I” dhe 142, pika 1, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (Kushtetuta); nenet 6 dhe 13 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut dhe neni 1 i Protokollit nr. 1 të saj (KEDNJ); neni 27, i ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar (ligji nr. 8577/2000).

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatoren e çështjes Marjana Semini, mori në shqyrtim parashtrimet me shkrim të Esat Çoji (*kërkuesi*), i cili ka kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet me shkrim të subjekteve të interesuara, Drejtorisë së Përgjithshme të Shërbimeve të Transportit Rrugor (*DPSHTRR*) dhe Drejtorisë Rajonale të Shërbimeve të Transportit Rrugor (*DRSHTRR*) Elbasan, të cilat kanë kërkuar rrëzimin e kërkesës, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Rrethanat e çështjes

1. Me urdhrin e datës 31.7.2006, të drejtorit të përgjithshëm të DPSHTRR-së, kërkuesi është emëruar inspektor në Sektorin e Kontrollit të Transportit Rrugor pranë DRSHTRR-së, Elbasan, akt i formalizuar me kontratën e punës të datës 18.11.2009, me kohëzgjatje të pacaktuar. Me vendimin nr. 188, datë 2.12.2013, të DPSHTRR-së (*vendimi nr. 188/2013*) është vendosur ndërprerja e marrëdhënieve të punës së kërkuesit, për shkak të riorganizimit të drejtorisë, me qëllim rritjen e

performancës së institucionit, duke iu njohur e drejta e përfitimit të shpërblimit për vjetërsi në punë dhe e drejta e përfitimit të pagave për lejet vjetore të pakryera. Pas vendimit nr. 188/2013, atij i është dhënë leja vjetore takuese, si dhe i është paguar edhe shpërblimi për vjetërsi në punë.

2. Kërkuesi i është drejtuar Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Durrës me kërkesëpadi kundrejt DPSHTRR-së dhe DRSHTRR-së, Elbasan, duke kërkuar kthimin në vendin e mëparshëm të punës, si dhe pagimin e pagës për kohën e qëndrimit pa punë padrejtësisht deri në ekzekutimin e vendimit të gjykatës. Me vendimin nr. 690, datë 22.5.2014, kjo gjykatë ka vendosur rrëzimin e kërkesëpadisë, si të pabazuar në ligj dhe prova. Kundër këtij vendimi kërkuesi ka paraqitur ankim.

3. Gjykata Administrative e Apelit, në dhomën e këshillimit, me vendimin nr. 676, datë 25.3.2016, ka ndryshuar vendimin e gjykatës së shkallës së parë dhe ka pranuar pjesërisht padinë, duke vendosur detyrimin e DPSHTRR-së të dëmshpërblejë kërkuesin me 12 paga mujore, sipas nenit 155, pika 3, të Kodit të Punës, për zgjidhje të menjëhershme dhe të pajustificuar të kontratës së punës, si dhe me pagesën që i korrespondon periudhës së pushimeve vjetore të kryera brenda periudhës 2.12.2013 – 3.3.2014, ndërsa ka rrëzuar padinë për kërkimet e tjera. Kundër këtij vendimi, për pjesën e pranuar të padisë, të paditurit në proces kanë ushtruar rekurs të përbashkët.

4. Me vendimin nr. 00-2022-2649, datë 3.11.2022, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, në dhomën e këshillimit, ka vendosur prishjen e vendimit të gjykatës së apelit dhe lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së shkallës së parë.

5. Në datën 23.2.2023, kërkuesi i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me kërkesë për shfuqizimin e vendimit të Gjykatës së Lartë dhe dërgimin e çështjes për shqyrtim po në atë gjykatë. Me vendimin nr. 55, datë 7.11.2023 (*vendimi nr. 55/2023*), Gjykata ka vendosur pranimin e kërkesës, shfuqizimin e vendimit të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë dhe dërgimin e çështjes për rishqyrtim në Gjykatën e Lartë, duke vlerësuar se zgjerimi i kufijve të shqyrtimit të çështjes dhe të juridiksionit nga Gjykata e Lartë, i shoqëruar me mungesën e arsytimit në këtë drejtim, si dhe mosdhënia mundësi kërkuesit për të parashtruar mendimin e tij për një çështje ligjore që ka rezultuar thelbësore për mënyrën e zgjidhjes së mosmarrëveshjes, i ka cenuar atij të drejtën për proces të rregullt ligjor në drejtim të së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj, së drejtës për t'u mbrojtur dhe dëgjuar, si dhe standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor, në kushtet e mosparashtrimi të arsyeve për këto aspekte ligjore të procesit të zhvilluar nga ajo dhe mungesës së koherencës së vendimit.

6. Në rigjykim, me vendimin nr. 00-2024-3472 (209), datë 13.5.2024, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë ka vendosur sërish prishjen e vendimit të gjykatës së apelit dhe lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së shkallës së parë.

7. Në datën 15.11.2024, kërkuesi i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual, sipas objektit, duke kërkuar shfuqizimin si antikushtetues të vendimit të Gjykatës së Lartë të marrë në rigjykimin e çështjes, pas kthimit të saj me vendimin nr. 55/2023. Në datën 22.1.2025, Kolegji i Gjykatës ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim paraprak në Mbledhjen e Gjyqtarëve, ndërsa kjo e fundit në datën 4.2.2025, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

8. **Kërkuesi**, në mënyrë të përmbledhur, ka parashtruar se i janë cenuar:

8.1 *E drejta për proces të rregullt ligjor*, e garantuar nga neni 42 i Kushtetutës, në drejtim të:

8.1.1 *Së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj*, pasi në kundërshtim me nenet 58, shkronja “a” dhe 63, shkronjat “a” dhe “dh”, të ligjit nr. 49/2012, datë 3.5.2012, “Për gjykatat administrative dhe gjykimin e mosmarrëveshjeve administrative”, të ndryshuar (*ligji nr. 49/2012*) dhe nenin 473/a të

Kodit të Procedurës Civile (KPC), Gjykata e Lartë e ka shqyrtuar çështjen tej shkaqeve të rekursit. Në rekurs të paditurit kanë paraqitur pretendime vetëm për zbatimin e ligjit material (Kodit të Punës) dhe nuk kanë ngritur pretendime për moszbatim të ligjit procedural, çka ka bërë që këto kërtime të bien në dekadencë. Po kështu, ata nuk kanë paraqitur pretendime për ligjin nr. 152/2013, datë 30.5.2013, “Për nëpunësin civil”, por kanë kërkuar zgjidhjen e çështjes sipas Kodit të Punës, i cili edhe është zbatuar nga gjykatat e faktit. Rekursi nuk kalonte testin e pranueshmërisë për trajtim, sipas nenit 58, shkronja “a”, të ligjit nr. 49/2012, pasi në të nuk ishin paraqitur argumente bindëse ndaj vendimit të gjykatës së apelit lidhur me shkakun e ristrukturimit.

8.1.2 *Së drejtës për t’u gjykuar nga një gjykatë e paanshme*, pasi, në tejkalim të shkaqeve të rekursit, Gjykata e Lartë ka zgjidhur çështjen në favor të palës së paditur.

8.1.3 *Parimit të barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit*, pasi Gjykata e Lartë nuk ka vlerësuar pretendimet e parashtruara nga të paditurit për zbatimin e dispozitave të Kodit të Punës e pasojat e zgjidhjes së marrëdhënies së punës.

8.1.4 *Parimit të sigurisë juridike*, pasi Gjykata e Lartë nuk ka respektuar vendimin nr. 55/2023 të Gjykatës, i cili kishte efekt detyrues dhe krijonte pritshmëri të ligjshme për kërkuesin. Po kështu, ajo nuk ka zbatuar jurisprudencën e Kolegjeve të Bashkuara të saj, të cilat u kanë atribuar gjykatave të faktit përcaktimin e legjislacionit të zbatueshëm dhe zgjidhjen e çështjes referuar këtij legjislacioni, e KPC-në, duke dhënë një vendim në kundërshtim me to.

8.1.5 *Standardit të arsyesimit të vendimit gjyqësor*, pasi edhe pse i ka pasqyruar në vendim, Gjykata e Lartë nuk ka analizuar pretendimet e paraqitura në rekurs nga të paditurit. Shkaqet e rekursit janë përsëritje e pretendimeve të paraqitura në gjykatat e faktit. Vendimi është kontradiktor dhe i mungojnë analiza juridiko-ligjore e arsyesimi. Në dispozitiv nuk është përcaktuar shkronja konkrete e shkelur e nenit 58 të ligjit nr. 49/2012 që mundësonte pranimin për shqyrtim të rekursit të të paditurve.

8.2 *Parimi i barazisë përpara ligjit*, pasi është vënë në kushte pabarazie me palën e paditur, e cila, edhe pse në mungesë, është mbrojtur në interesat e saj nga Gjykata e Lartë gjatë debatit gjyqësor, përmes zgjerimit të hetimit gjyqësor tej kufijve të rekursit, duke hetuar lidhur me zbatimin e ligjit procedural kur pretendimet e ngritura në rekurs nga të paditurit kishin të bënin vetëm me ligjin material.

8.3 *Standardi i zbatimit të detyrueshëm të vendimeve të Gjykatës*, i garantuar nga neni 132 i Kushtetutës, pasi Gjykata e Lartë nuk ka reflektuar shkeljet e konstatuara në vendimin nr. 55/2023 të Gjykatës. Ajo e ka gjykuar çështjen në të njëjtën linjë arsyesimi me vendimin e saj të mëparshëm të shfuqizuar nga Gjykata, duke zgjeruar sërish hetimin gjyqësor tej kufijve të rekursit, pa përcaktuar dispozitën procedurale që parashikon këtë të drejtë.

8.4 *E drejta e pronës*, pasi Gjykata e Lartë i ka mohuar vlerat financiare të pagës që duhej të përfitonte si rrjedhojë e largimit të padrejtë nga puna.

8.5 *E drejta për të fituar mjetet e jetesës me punë të ligjshme*, e garantuar nga neni 49 i Kushtetutës dhe *e drejta për sigurime shoqërore*, e garantuar nga neni 52 i Kushtetutës, si rrjedhojë e vendimmarrjeve të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Durrës dhe Gjykatës së Lartë.

9. Subjektet e interesuara, DPSHTRR-ja dhe DRSHTRR-ja, Elbasan, kanë prapësuar:

9.1 Pretendimet për cenimin e *parimit të sigurisë juridike*, si rrjedhojë e shqyrtimit nga Gjykata e Lartë të një vendimi që është ekzekutuar, janë të pabazuara, pasi neni 58, i ligjit nr. 49/2012 nuk kufizon marrjen në shqyrtim të rekursit me ekzekutimin ose jo të vendimit. Kjo është sjellë në vëmendje të kërkuesit edhe në vendimin nr. 55/2023 të Gjykatës, në drejtim të dallimit që ekziston mes një vendimi të formës së prerë, në kuptim të fuqisë së tij ekzekutive, dhe një vendimi përfundimtar me fuqinë e gjësë së gjykuar, që zgjidh në themel çështjen.

9.2 Pretendimet për cenimin e *standardit të arsyesimit të vendimit gjyqësor* nuk qëndrojnë, pasi vendimi i Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë përmban analizë të plotë juridiko-ligjore dhe është logjik e i qartë në përmbajtje. Ai përmban të dhënat e kërkuesit, vendimmarrjet e gjykatave të ulëta, shkaqet e ngritura në ankim e rekurs, ligjin e zbatueshëm, pjesën arsyesuese ku mbështet qëndrimin e shprehur

në dispozitiv dhe nuk lë hapësira për keqinterpretime ose paqartësi, duke përmbushur kështu standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor.

9.3 Edhe pretendimet e kërkuarit për cenimin e *parimit të barazisë përpara ligjit* dhe *paanësisë së gjykatës*, si rrjedhojë e shqyrtimit të rekursit tej shkaqeve të përcaktuara në të, janë të papabazuara.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimimin e kërkuarit

10. Çështja e legjitimitetit (*locus standi*) si një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “F” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71, të ligjit nr. 8577/2000, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret kumulative të nenit 71/a, të ligjit nr. 8577/2000, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike efektive, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësuar në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale dhe mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur.

11. Kërkuari, si individ, legjitimohet *ratione personae*, në kuptim të shkronjës “F”, të pikës 1, të nenit 131 dhe shkronjës “i”, të pikës 1, të nenit 134 të Kushtetutës, pasi është palë në çështjen objekt ankimi kushtetues individual, për rrjedhojë ka interes të drejtpërdrejtë për vënien në lëvizje të këtij gjykimi.

12. Në lidhje me kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “F”, të Kushtetutës, Gjykata evidenton se pretendimi i kërkuarit për cenimin e së drejtës për sigurime shoqërore është parashtruar për herë të parë në ankimin kushtetues individual. Në kushtet kur ky pretendim nuk i është nënshtruar më parë vlerësimit nga gjykatat e zakonshme, Gjykata çmon se në lidhje me të kërkuari nuk ka shteruar mjetet juridike efektive në dispozicion përpara se t’i drejtohet Gjykatës. Ndërsa për sa u përket pretendimeve të tjera, të parashtruara në formë dhe substancë përpara gjykatave të zakonshme, vlerëson se ai nuk ka mjete të tjera juridike në dispozicion për mbrojtjen e të drejtave të tij kushtetuese përveç ankimit kushtetues individual.

13. Kërkuari legjitimohet edhe *ratione temporis*, në kuptim të përmbajtjes së nenit 71/a, pika 1, shkronja “b”, të ligjit nr. 8577/2000, pasi vendimi i kundërshtuar, ai i Gjykatës së Lartë, i cili mban datën 13.5.2024, sipas informacionit të kësaj gjykate të vënë në dispozicion të kërkuarit, është publikuar në faqen e saj zyrtare më 13.9.2024, ndërsa kërkesa është dërguar në Gjykatë në datën 15.11.2024, pra brenda afatit 4-mujor.

14. Në lidhje me legjitimimin *ratione materiae* kërkuari ka pretenduar cenimin e *parimit të barazisë përpara ligjit, së drejtës së pronës, së drejtës për proces të rregullt në disa aspekte (e drejta për t’u gjykuar nga një gjykatë e paanshme dhe e caktuar me ligj, parimi i barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit, parimi i sigurisë juridike, standardi i arsyetimit të vendimit gjyqësor), së drejtës për të fituar mjetet e jetesës me punë të ligjshme dhe standardit të zbatimit të detyrueshëm të vendimeve të Gjykatës*, të garantuara nga nenet 18, 41, 42, 49 dhe 132 të Kushtetutës. Nisur nga thelbi i argumenteve të kërkuarit, të cilat parashtrohen në kuadër të shqyrtimit të rekursit të palëve të paditura tej shkaqeve të tij, si dhe duke pasur parasysh faktin se, bazuar në vendimin nr. 55/2023, çështja është shqyrtuar për herë të dytë nga Gjykata e Lartë, Gjykata çmon që pretendimet e kërkuarit t’i analizojë në vijim në drejtëm të së drejtës për t’u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj të lidhur me standardin e zbatimit të detyrueshëm të vendimeve të Gjykatës dhe standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1 Për cenimin e së drejtës për t’u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj të lidhur me standardin e zbatimit të detyrueshëm të vendimeve të Gjykatës dhe standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor

15. Kërkuesi ka pretenduar se Gjykata e Lartë nuk ka respektuar vendimin nr. 55/2023 të Gjykatës, duke gjykuar sërish çështjen jashtë shkaqeve të rekursit, me të njëjtën linjë arsyetimi si në vendimin e mëparshëm të saj, të shfuqizuar nga Gjykata. Sipas tij, në rekurs të paditurit kanë ngritur pretendime për zbatimin e ligjit material (Kodit të Punës), pa paraqitur asnjë shkak për moszbatimin e ligjit procedural. Ata nuk kanë paraqitur pretendime për ligjin nr. 152/2013, por kanë kërkuar zgjidhjen e çështjes sipas Kodit të Punës. Shkaqet e rekursit janë përsëritje e pretendimeve të paraqitura në gjykatat e faktit dhe argumentet për shkakun e ristrukturimit nuk janë bindëse. Edhe pse i ka pasqyruar në vendim, Gjykata e Lartë nuk ka analizuar pretendimet e paraqitura në rekurs nga të paditurit. Në dispozitivin e vendimit të saj nuk është përcaktuar shkronja konkrete e shkelur e nenit 58 të ligjit nr. 49/2012.

16. Subjektet e interesuara, DPSHTRR-ja dhe DRSHTRR-ja, Elbasan, kanë prapësuar se, në kundërshtim nga sa kërkuesi pretendon, shqyrtimi i rekursit të tyre është bërë nga Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë brenda shkaqeve të tij.

17. E drejta për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj, si element i procesit të rregullt ligjor, sipas nenit 42 të Kushtetutës dhe nenit 6 të KEDNJ-së, në sensin material karakterizohet nga funksioni i saj gjyqësor, që ka të bëjë me zgjidhjen e çështjeve nga organe të ngarkuara me ligj për të dhënë drejtësi. Përveç këtij kushti, këto organe duhet të shqyrtojnë dhe të vendosin për çështje që janë në kompetencë të tyre gjatë një procesi të zhvilluar për një procedurë ligjërishit të përcaktuar dhe në pajtim me rendin juridik. E drejta e çdo pale për t'u dëgjuar në seancë përpara një gjykate kompetente dhe të caktuar me ligj nënkupton që gjykata të ketë juridiksion për të gjykuar çështjen dhe që kompetenca për të vendosur për të t'i jetë njohur nëpërmjet ligjit (*shih vendimet nr. 55, datë 7.11.2023; nr. 7, datë 23.2.2021; nr. 27, datë 24.6.2013, të Gjykatës Kushtetuese*). Gjykata ka pohuar se interpretimi i dispozitave që lidhen me procedurën e shqyrtimit të rekurseve është detyrë funksionale e Gjykatës së Lartë, megjithatë ky interpretim i nënshtrohet kontrollit kushtetuese kur vihet në diskutim parimi i gjykatës së caktuar me ligj, në kuptimin që Gjykata analizon nëse Gjykata e Lartë u është përmbajtur kompetencave të saj të dhëna nga ligji. Sipas saj, pavarësisht sistemit me tre nivele të ushtrimit të pushtetit gjyqësor, ligji procedural civil ka përcaktuar kufijtë e juridiksionit, pra të kompetencës për secilin nivel juridiksioni, ku për sa i përket Gjykatës së Lartë, Kushtetuta dhe ligji, në vijim, kanë përcaktuar një juridiksion të kufizuar, ngushtësisht ligjor, duke pasur ajo kompetencë të korrigjojë vendimet e gjykatave më të ulëta për aspekte të ligjit, por jo të faktit (*shih vendimin nr. 14, datë 25.3.2025, të Gjykatës Kushtetuese*).

18. Po kështu, nenet 124 dhe 132 të Kushtetutës shprehin qartësisht në lidhje me forcën detyruese që vendimet e Gjykatës kanë mbi të gjitha organet kushtetuese, autoritetet publike, duke përfshirë edhe gjykatat. Gjykata ka theksuar se zbatimi i vendimeve të saj është detyrim kushtetues. Ato kanë fuqi detyruese të përgjithshme dhe janë përfundimtare. Si të tilla, përbëjnë jurisprudencë kushtetuese, për rrjedhojë kanë efektet e forcës së ligjit. Ky efekt detyrues ka të bëjë si me pjesën urdhëruese, ashtu edhe me pjesën arsyetuese të vendimit. Efekti detyrues shtrihet tek argumentet thelbësore të vendimit, që përbëjnë edhe *ratio decidendi*, eliminimi i të cilave do ta bënte vendimin, në tërësinë e tij, të pakuptimtë (*shih vendimet nr. 30, datë 18.4.2024; nr. 66, datë 6.12.2023; nr. 49, datë 3.7.2017, të Gjykatës Kushtetuese*).

19. Në jurisprudencën kushtetuese është theksuar se respektimi i të drejtave kushtetuese është funksion edhe i gjykatave të zakonshme, për më tepër i Gjykatës së Lartë, e cila i ka të gjitha mjetet dhe kompetencat për të kryer një rol që shkon përtej ligjit dhe synon të drejtën (*shih vendimet nr. 10, datë 4.3.2021; nr. 3, datë 23.2.2016, të Gjykatës Kushtetuese*), ndërsa detyra e Gjykatës është të shqyrtojë dhe të vlerësojë nëse gjatë procesit gjyqësor ka pasur shkelje të të drejtave kushtetuese, si dhe nëse zbatimi i ligjit ka qenë eventalisht arbitrar, në kuptimin që të bjerë ndesh haptazi me konceptin e gjykimit të drejtë të përcaktuar në nenin 42 të Kushtetutës (*shih vendimet nr. 25, datë 23.4.2025; nr. 50, datë 20.6.2024, të Gjykatës Kushtetuese*).

20. Nën dritën e standardeve të mësipërme, për qëllime të vlerësimit të pretendimeve të parashtruara nga kërkuesi, Gjykata do të analizojë në vijim nëse në rigjykimin e çështjes, pas kthimit të saj nga kjo Gjykatë, Gjykata e Lartë ka korrigjuar shkeljet e konstatuara në vendimin nr. 55/2023.

21. Në çështjen në shqyrtim, Gjykata evidenton se në rekurs të paditurit kanë parashtruar zbatimin e gabuar të ligjit material nga gjykata e apelit, me argumentin se në zgjidhjen e marrëdhënies së punës janë respektuar dispozitat e Kodit të Punës lidhur me afatet e njoftimit dhe procedurën dhe se ndërprerja e saj nuk është bërë në mënyrë të menjëhershme dhe të pajustifikuar, por në përfundim të afatit të njoftimit.

22. Me vendimin nr. 00-2022-2649, datë 3.11.2022, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë ka prishur vendimin e gjykatës së apelit, duke lënë në fuqi vendimin e gjykatës së shkallës së parë, me të cilin padia e kërkuesit është rrëzuar në tërësi, duke vlerësuar se rekursi përmbante shkaqe nga ato të parashikuara nga neni 58, i ligjit nr. 49/2012, të cilat, nga njëra anë, bënin të cenueshëm vendimin e gjykatës së apelit dhe, nga ana tjetër, çonin në lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së shkallës së parë, por me arsyetimin e duhur. Kolegji Administrativ e ka gjetur të drejtë e të bazuar në ligj përfundimin e gjykatës së shkallës së parë se marrëdhënia e punësimit mes palëve nuk ishte marrëdhënie administrative e Shërbimit Civil dhe se paditësi nuk gëzonte statusin e nëpunësit civil sipas ligjit nr. 152/2013, por vetëm mbi këtë premisë vlerësimi nuk mund të rrëzohej padia e tij. Edhe pse gjykata e apelit ka mbajtur të njëjtin qëndrim, ajo ka vijuar gjykimin dhe e ka zgjidhur mosmarrëveshjen bazuar në një shkak tjetër ligjor, të papretenduar nga paditësi (kërkuesi), duke vepruar *ultra petita partium*, ndërsa është shprehur tej kërkimeve në padi dhe në objektin e ankimit, ndërkohë që referimi i bërë nga gjykata e apelit në vendimin nr. 190/2014 të Gjykatës së Lartë dhe vendimin unifikues nr. 7/2011, nuk është një zbatim i duhur i këtyre vendimeve.

23. Në vendimin e saj nr. 55/2023, Gjykata i ka vlerësuar të bazuara pretendimet e kërkuesit për cenimin e së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj dhe së drejtës për t'u mbrojtur e dëgjuar të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor, me arsyetimin se Gjykata e Lartë: i. nuk e ka shqyrtuar çështjen brenda shkaqeve të parashtruara në rekursin e palës së paditur, sikurse përcakton neni 473/a, paragrafi i parë, i KPC-së, i zbatueshëm edhe në çështje administrative, pa arsyetuar se përse ishte përpara rastit përjashtimor që lejon zgjerimin e shqyrtimit të çështjes përtej shkaqeve të rekursit; ii. nuk i ka kërkuar kërkuesit të shprehej paraprakisht për çështjen e vënë në diskutim kryesisht prej saj dhe për të cilën ka zgjeruar shqyrtimin e çështjes përtej kufijve të rekursit, pikërisht për atë nëse ai përmes padisë së tij ka kërkuar edhe zgjidhjen e atyre pasojave, nga ndërprerja e marrëdhënieve të punës, për të cilat gjykata e apelit ka disponuar në favor të tij, pa arsyetuar se përse marrja e mendimit të kërkuesit nuk ka qenë e detyrueshme, pra se nuk gjente zbatim neni 473/a, paragrafi i dytë, i KPC-së; iii. vendimi nuk përmbushte mjaftueshëm standardet e arsytimit të vendimit gjyqësor, pasi: a) nuk ishte konsistent dhe i mungonte koherenca në drejtim të respektimit të parimit *ultra petita partium* kur, nga njëra anë, Gjykata e Lartë shprehej për detyrimin e gjykatës së apelit për të mos u shprehur tej kërkimeve në padi e në objektin e ankimit të palës/palëve, ndërsa, nga ana tjetër, ka zgjidhur mosmarrëveshjen mes palëve për pretendime që nuk ishin ngritur në rekursin e palës së paditur, si dhe në drejtim të mospërputhjes së argumenteve të parashtruara në pjesën arsyetuese me disponimin përfundimtar në rrethanat, ku, nga njëra anë, ka pohuar se arsyetimi i vendimit të gjykatës së shkallës së parë nuk ishte ai i duhuri e argumenti i përdorur prej saj nuk ishte i mjaftueshëm për rrëzimin e padisë së kërkuesit, ndërsa, nga ana tjetër, ka vendosur lënien në fuqi të atij vendimi, duke marrë përsipër të plotësojë arsyetimin e vendimit të gjykatës së shkallës së parë, por se argumenti shtesë i përdorur është i natyrës procedurale dhe nuk kishte të bënte kurrësi me bazueshmërinë në themel të padisë; b) kishte mungesë arsyetimi për sa shprehej se referimi i bërë nga gjykata e apelit në vendimin nr. 190/2014 të Gjykatës së Lartë dhe në vendimin unifikues nr. 7/2011 nuk është një zbatim i duhur i këtyre vendimeve, duke anashkaluar të tregonte arsytet se përse gjykata e apelit kishte gabuar në përfundimin e arritur mbi bazën e kësaj praktike gjyqësore.

24. Në zbatim të vendimit të Gjykatës, çështja është rigjykuar nga Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë në seancë gjyqësore, në prani të palëve. Edhe pse nga aktet gjyqësore për shqyrtimin e çështjes nga Gjykata e Lartë nuk rezulton që kërkuessit t'i jetë kërkuar paraprakisht dhe specifikisht të shprehet për ndonjë çështje të ligjit të vënë në diskutim kryesisht prej saj, Gjykata vëren se gjatë shqyrtimit të çështjes në seancë gjyqësore publike, atij i është dhënë mundësia të paraqesë qëndrimin e vet edhe për atë çështje, të cilën Gjykata e Lartë në vijim e ka trajtuar kryesisht si çështje ligjore. Në këtë kuptim, në përputhje me përcaktimet e nenit 473/a, paragrafi i dytë, të KPC-së, kërkuessit i është siguruar e drejta për të dhënë sqarime nëse përmes padisë ka kërkuar ose jo dëmshpërblim për ndërprerjen e marrëdhënieve të punës. Ndaj, në këtë këndvështrim, Gjykata çmon se shkella e konstatuar sipas vendimit nr. 55/2023 të saj, për mosdhënien mundësi kërkuessit për t'u shprehur për çështjet ligjore dhe mosmarrjen paraprakisht të mendimit të palëve, në zbatim të nenit 473/a, paragrafi i dytë, të KPC-së (i), duket se është korrigjuar në rigjykimin e çështjes nga Gjykata e Lartë.

25. Për sa i përket zgjidhjes në themel të çështjes, Gjykata e Lartë edhe në rigjykimin e saj ka vendosur sërish prishjen e vendimit të gjykatës së apelit dhe lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së shkallës së parë. Edhe në këtë rast, njëlloj si edhe në vendimin e shfuqizuar të saj, Gjykata e Lartë ka arsyetuar se Gjykata Administrative e Apelit ka zgjidhur mosmarrëveshjen, bazuar në një shkak tjetër ligjor (sipas Kodit të Punës), që rezultonte i pa(kërkuar)/pretenduar nga paditësi (kërkuessi). Sipas saj, në kushtet kur në gjykimin në shkallë të parë kërkuessi nuk kishte kërkuar ndryshimin e shkakut ligjor e objektit të padisë dhe në ankim nuk kishte parashtruar pretendime që lidheshin me moszbatimin nga gjykata e shkallës së parë të dispozitave të Kodit të Punës (neneve 141, 143, 144, 145 dhe 155), një kërkim i tillë prezumohet se kishte rënë në dekadencë, sipas nenit 459 të KPC-së, edhe në rast se pranohej se ishte ngritur prej tij në formën e shpjegimeve gjatë gjykimit në shkallë të parë dhe jo përmes mjetit të duhur procedural të parashikuar nga neni 185 i KPC-së. Po sipas Gjykatës së Lartë, me qëllim garantimin e parimit të disponibilitetit, gjykata e apelit duhej të kishte mbajtur parasysht se pretendimet e kërkuessit në ankim parashtroheshin në kuadër të zbatimit të ligjit nr. 152/2013 dhe se nisur nga natyra e dëmshpërblimeve, sipas Kodit të Punës, ato nuk mund të njiheshin tej kërtimeve të kërkuessit. Ndërsa kishte arsyetuar se kërkuessi nuk gëzonte statusin e nëpunësit civil dhe marrëdhënia e punës rregullohej nga Kodi i Punës, gjykata e apelit kishte vendosur zbatimin e neneve 143, 144, 153 dhe 155 të këtij kodi pa qenë ngritur në ankim pretendime për moszbatimin nga gjykata e shkallës së parë të dispozitave të tij. Në këto kushte, vendimi i saj, që i njihte kërkuessit shpërblime sipas Kodit të Punës, ishte në linjë të gabuar arsyetimi dhe nuk përputhej me parashikimet e ligjit material dhe procedural, ndërsa vendimi i gjykatës së shkallës së parë që kishte vendosur për rrëzimin e kërkesëpadisë, pasi kërkimet nuk ishin sipas këtij kodi, ishte në përcaktim të drejtë të marrëdhënies juridike në konflikt (*shih faqet 10–13 dhe 16, të vendimit nr. 00-2024-3472 (209), datë 13.5.2024, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë*).

26. Nisur nga sa më lart, Gjykata vëren se Gjykata e Lartë sërish ka zgjeruar kufijtë e shqyrtimit të çështjes, ndërsa nuk e ka shqyrtuar atë brenda shkaqeve të rekursit të palës së paditur. Për këtë ajo gjykatë ka arsyetuar se në Republikën e Shqipërisë sistemi i kontrollit gjyqësor garantohet në formën e kontrollit trishkallësh, ku secila hallkë e pushtetit gjyqësor gëzon juridiksionin gjyqësor brenda kufizimeve të parashikuara me ligj. Gjykata e Lartë, vijon ajo, ka kompetenca rishikuese dhe sipas nenit 141 të Kushtetutës ajo shqyrton çështje lidhur me kuptimin dhe zbatimin e ligjit, për të siguruar njësimin ose zhvillimin e praktikës gjyqësore sipas ligjit. Po sipas saj, neni 63, i ligjit nr. 49/2012, i cili sanksionon parimin e taksativitetit të vendimmarrjes së Gjykatës së Lartë, ka parashikuar llojet e vendimmarrjeve të Kolegjit Administrativ, duke gëzuar ai autoritetin për ndryshimin e vendimeve të gjykatave administrative më të ulëta dhe zgjidhjen e çështjes në themel kur zbatimi i ligjit procedural ose material nuk diktohet nga nevoja për rivlerësimin e fakteve apo të provave të çështjes. Edhe jurisprudenca kushtetuese, sipas saj, është shprehur për juridiksionin ekskluzivisht ligjor të Gjykatës së Lartë, e cila, si gjykatë e ligjit, mund të vendosë për themelin e çështjes vetëm nëse mosmarrëveshja

mund të zgjidhet në bazë të të njëjtave fakte dhe prova, të vlerësuara nga gjyqtari i faktit dhe që përbëjnë bazën e vendimit në të cilin është bërë një interpretim i gabuar i ligjit dhe se procesi nuk konsiderohet i parregullt, në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës, kur Gjykata e Lartë, mbi të njëjtat prova e fakte të vlerësuara në gjykimet e mëparshme, vendos të prishë vendimet dhe të zgjidhë vetë çështjen, për shkak të zbatimit të gabuar të ligjit.

27. Për rrjedhojë, ka arsyetuar Gjykata e Lartë, i vetmi test që duhet të kalojë Kolegji Administrativ për të gëzuar autoritetin e ndryshimit të vendimmarrjeve të gjykatave më të ulëta dhe zgjidhjes në themel të çështjes, është konstatimi i zbatimit të gabuar të ligjit procedural ose material, i cili nuk ngre nevojën e rivlerësimit të faktit apo provës së administruar në gjykimin e çështjes nga gjykatat më të ulëta. Në këtë kuptim, vijon ajo, pa i hyrë analizës së provave, krahas shkaqeve të ngritura në rekurs, Kolegji Administrativ duhet të evidentojë nëse nga gjykatat e faktit janë lejuar ose jo shkelje të normave procedurale dhe nëse ligji për faktet e pranuar si të provuara prej tyre është respektuar drejt ose jo. Në rastin konkret, sipas Gjykatës së Lartë, pavarësisht shkaqeve të ngritura në rekurs, çështja paraqet problematika që lidhen drejtpërdrejt me mënyrën e zbatimit të ligjit procedural e material nga ana e Gjykatës Administrative të Apelit.

28. Në analizë të vendimit të kundërshtuar, Gjykata vëren se Gjykata e Lartë është përpjekur të arsyetojë respektimin e parimit të gjykatës së caktuar me ligj, duke argumentuar se ajo është gjykatë ligji dhe ka kompetencë të korrigjojë vendimet e gjykatave më të ulëta për zbatim të gabuar të tij. Gjykata thekson se në vendimin e saj nr. 55/2023 nuk është vënë në dyshim juridiksioni ekskluzivisht ligjor i Gjykatës së Lartë, por masa e kompetencës së Gjykatës së Lartë, e cila ishte ushtruar *ultra petita partum*, pra përtej shkaqeve të ngritura në rekurs. Në këtë këndvështrim, Gjykata thekson se parimi i gjykatës së caktuar me ligj do të thotë se ligji procedural e ka kufizuar kompetencën e Gjykatës së Lartë për të shqyrtuar çështjen brenda shkaqeve të ngritura në rekurs dhe këta kufij mund të tejkalohen vetëm në rastet përjashtimore të parashikuara shprehimisht nga ligji. Në këtë drejtim, neni 473, paragrafi 1, i KPC-së përcakton qartë se Gjykata e Lartë shqyrton rekursin brenda kufijve të tij, përveç kur ligji parashikon ndryshe. Gjykata e Lartë ka dështuar të tregojë se përse fakti se ajo është gjykatë ligji dhe se ka kompetencë të korrigjojë vendimet e gjykatave më të ulëta për zbatim të gabuar të tij klasifikohen si një “parashikim i ndryshëm i ligjit” në kuptim të kësaj dispozite dhe, për më tepër, se pikërisht ato e bëjnë rastin konkret një rast përjashtimor në të cilin ajo lejohet të zgjerojë kufijtë e shqyrtimit të çështjes përtej shkaqeve të rekursit. Gjykata e Lartë në çdo rast vepron si gjykatë ligji, por nëse kjo kufizon në përgjithësi juridiksionin rishikues gjyqësor të saj, një gjë e tillë nuk nënkupton *a priori* se juridiksioni i saj në këtë drejtim është i pakufizuar, pra se ajo në çdo rast kontrollon kuptimin dhe zbatimin e ligjit nga gjykatat më të ulëta edhe përtej shkaqeve të ngritura në mjetin me të cilin ajo është vënë në lëvizje. Një mënyrë e tillë të kuptuari rrezikon të zhvlerësojë dhe të bëjë të pakuptimtë rregullat procedurale në lidhje me mjetin ankimes (rekursin) dhe shqyrtimin e tij nga Gjykata e Lartë, të cilat janë elemente esenciale të një procesi gjyqësor dhe përcaktuese në pikëpamje të rregullshmërisë së tij.

29. Për sa më lart, Gjykata konstaton se edhe pse formalisht e ka zbatuar vendimin nr. 55/2023, në rigjykim Gjykata e Lartë sërish ka zgjidhur mosmarrëveshjen mes palëve pa marrë në analizë dhe pa shqyrtuar shkaqet e parashtruara në rekurs nga të paditurit dhe përtej shkaqeve të parashtruara në të, në kundërshtim nga sa parashikon neni 473/a, paragrafi i parë, i KPC-së, dispozitë kjo e zbatueshme edhe për shqyrtimin e mosmarrëveshjeve administrative dhe që mishëron parimin e së drejtës procedurale *non ultra petita partium*, duke mos parashtruar ajo ndonjë argument të qenësishëm për zgjerimin e kufijve të shqyrtimit të çështjes dhe, në këtë kuptim, të kufijve të juridiksionit rishikues të saj në rastin konkret. Për rrjedhojë, Gjykata vëren se Gjykata e Lartë nuk e ka korrigjuar shkeljen e konstatuar më parë, duke mos e zbatuar në këtë mënyrë vendimin e saj.

30. Po kështu, Gjykata vëren se në vendimin e saj nr. 55/2023 ka konstatuar edhe mosrespektimin e standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor nga Gjykata e Lartë në drejtim të mospërputhjes së

argumenteve të parashtruara në pjesën arsyetuese me disponimin përfundimtar për sa i përket përdorimit të një argumenti të natyrës procedurale për vlerësimin e bazueshmërisë në themel të padisë. Një shkelje e tillë konstatohet sërish edhe në vendimin e kundërshtuar. Përsëri vijon të jetë e paqartë sesi shkelja e papretenduar e së drejtës procedurale të palës së paditur për mbrojtje efektive, për shkak të kapërcimit të supozuar të objektit të padisë nga gjykata e apelit, është e korrigjueshme përmes rrëzimit të padisë së kërkuarit, i cili, nga ana tjetër, ndërsa gëzon të drejtën e disponimit të padisë, nuk ka pretendime për atë mënyrë të vepruar nga gjykata e apelit.

31. Gjithashtu, po në lidhje me mosrespektimin e standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor, Gjykata në vendimin e saj nr. 55/2023 ka konstatuar edhe mungesë arsyetimi nga Gjykata e Lartë për sa shprehej se referimi i bërë nga gjykata e apelit në vendimin nr. 190/2014 të Gjykatës së Lartë dhe në vendimin unifikues nr. 7/2011 nuk është një zbatim i duhur i këtyre vendimeve, duke anashkaluar të tregojë arsyet se përse gjykata e apelit kishte gabuar në përfundimin e arritur mbi bazën e kësaj praktike gjyqësore. Edhe në vendimin e kundërshtuar, pavarësisht qëndrimit të parashtruar nga kërkuari përpara Gjykatës së Lartë, konstatohet sërish mungesë arsyetimi në këtë drejtim.

32. Në këndvështrim të sa më sipër, Gjykata evidenton se në rigjykim Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë nuk e ka zbatuar plotësisht vendimin e saj nr. 55/2023, duke mos korrigjuar shkeljet e konstatuara, pasi e ka shqyrtuar çështjen pa marrë në konsideratë kuadrin kushtetues e ligjor lidhur me kufijtë e shqyrtimit të rekursit dhe pa arsyetuar qëndrimin e saj në raport me standardin e zbatimit të detyrueshëm të vendimeve të Gjykatës. Në vlerësimin e Gjykatës, mënyra sesi Gjykata e Lartë ka arsyetuar zgjerimin e kufijve të shqyrtimit të çështjes përtej shkaqeve të ngritura në rekurs përbën një interpretim të paarsyeshëm të nenit 473/a, paragrafi i parë, të KPC-së, në cenim të së drejtës së kërkuarit për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj.

33. Për sa më lart, në kushtet kur Gjykata e Lartë nuk rezulton të ketë marrë në shqyrtim shkaqet e parashtruara në rekurs nga pala e paditur dhe nuk ka korrigjuar shkeljet e konstatuara në vendimin e saj nr. 55/2023, për të cilat çështja është kthyer për rishqyrtim në atë gjykatë, Gjykata çmon se pretendimi i kërkuarit për cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor në drejtim të së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj të lidhur me standardin e zbatimit të detyrueshëm të vendimeve të saj dhe standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor është i bazuar.

34. Në përfundim, Gjykata vlerëson se pretendimet e kërkuarit janë të bazuara, sipas arsyetimit të mësipërm të këtij vendimi, ndaj kërkesa pranohet.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “P” dhe 134, pika 1, shkronja “I”, të Kushtetutës, si dhe neneve 72 e vijues, të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, njëzëri,

VENDOSI:

1. Pranimin e kërkesës.
2. Shfuqizimin e vendimit nr. 00-2024-3472 (209), datë 13.5.2024, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

3. Dërgimin e çështjes për shqyrtim në Gjykatën e Lartë.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 17.6.2025.

Shpallur më 22.7.2025.

Kryetare: Holta Zaçaj

Anëtarë: Fiona Papajorgji, Marsida Xhaferllari, Ilir Toska, Sandër Beci, Sonila Bejtja, Marjana Semini, Genti Ibrahimi